א) ואינה הוכחה דלא אמר קלוט' כמי שהונחה דמיא אלא להחמיר דאי להקל נמי אמרו א"כ זורק ד"א ברה"ר

ב) אין זה קושיא כ"כ דהם לא קומר הם עקירה וודאי בעי אלא דילמא קאמר: ... או לא מריבב לי דילמא קאמר: ... או לא מריבב לי דה"מ נופו ברה"מ ולרבו מקום ברה"א מביי ולרבע מקום ברה"א מביי להימר איכר שונים להיי לא היי לא מקום ברה"א לא מקום ברול לא מקום ברול ולה הוי שיקרו רה"ר ונופו ברילה או מקום ברול ההי נופו או מקום ברול ההי נופו לנתרי ברשות או מקום ברול ההי נופו לברול ברול ההי נופו לברול ברול ההי ברשות או ברול ההי ברול הי ברול ההי ברול ההי ברול ההי ברול ההי ברול הי ברול ההי ברול ההי ברול ההי ברול הי ברול ההי ברול הי ברול הי ברול הי ברול ההי ברול הי ברול ההי ברול ההי ברול הי ברו

מוסף תוספות

א. והשתא ניחא נמי הא א. השתא ניחא נמי הא הדפריך והא מיבעיא ליה דפריך הדאהאי צד קא סמיך דאפילו לר: עקיבא לא אמרינן קלוטה. מוס׳ אמרינן קלוטה. מוס׳ שהחפץ ביד האדם לא שהחפץ ביד האדם לא אמרינן כקלוט דמי. תוס׳ הכח׳ש. ג. דלהך צד לית ליה לר׳ עקיבא קלוטה. תוס׳ הכח׳ש. ד. וכדאמרינן בפרק הזורק (לקמן צז:) בפרק הזורק (לקמן צו:) דלא מחייב אתולדה במקום אב. לשנ"ל. ה. מסברא הוא. תוס' קלל"ע. 1. דעקירה הוא דאיכא למימר דבעי מקום ארבעה משום. תוס' סרס"ש, T. אבל בהנחה לא אנו ע, דו אבל בוונוחד א רבותנין]. עוס' הלח"ש. ח. שינוח. עוס' הלח"ש. ט. וא"ת. עוס' הלח"ש. דמחשבתו '. משמע י. משמע דמחשבתו משויא ליה מקום אפי״ היכא דניחא ליה בענין אחר וכרי, י״ל דהתם. מוס׳ הלס״ט. יא. וה״ק הני מילי ידו דחשובה כד׳ על ד׳ היכא דאחשבה. מוס' הרל"ש, יב. כיון דלא בעי הנחה כלל אין נראה לומר גבי עקירה כן. מוס' הלח"ש. יג. וגם הנוף ברשות הרבים. מוס' ב. כרול יוובים. יוום הרא"ש להלן ח. יד. ואין בנופו ד'. תוס' הרא"ש להלן ח. 10. ולא הוה מפרש כל ם, טוז ולא הוה מפרש כל שהוא. מוס' הלח"ש להלן ח. 10. וזרק ונח על גביו דר׳ יהודה משוי ליה . יוסי בר׳ ואע״פ היחיד רשות ו שות היחידו האניים שגדיים בוקעים בו. מוס' הכח"ש להלן ח. יו. דלאו בהכי פליגי אלא. מוס' הכח"ש להלן ח.

בדיוטא אחת דר"ע סבר ילפי' זורק ממושיט ורבנן סברי לא ילפינן אלא דרבה לא חש לפרש כל הבעיות⁸ ועוד אומר ר"י דהא דקאמר הש"ס אבל למטה מעשרה ד"ה חייב דאמרינן קלוטה כמי שהונחה היינו לרבנן אבל לר"ע קלוטה לאו כמי שהונחה דמיא ומחייב משום

דילפינן זורק ממושיט דאי סבר כמי שהונחה דמיא אולה הוה מלי למילף זורק ממושיט דהא לא דמיא כלל דכיון דכמי שהונחה דמיא הוי [זורק למעלה מעשר'] כזורק מרה"י למקום פטור וממקום פטור לרה"י ולא דמי כלל למושיט שהוא מרה"י לרה"י ורה"ר באמצעב אלמא ע"כ כיון דסבר ילפינן זורק ממושיט סבר קלוטה לאו כמי שהונחה דמיה והשתה אתי שפיר דפריך למימרא דפשיטא ליה כו׳ג ואתי נמי שפיר דלא מצי למימר לעיל אבל למעלה מי׳ ד״ה חייב דילפינן זורק ממושיט דלר"ע לא מלי למילף כיון דסבר כמי שהונחה דמיא וכן משמע קלת דהא רב חסדא בעי נמי בהזורק . (לקמן דף א.) כמו רבה דהכא ואי הא דקא מסיים קלוטה כמי שהונחה דמיא קאי נמי אדר"ע היכי מלי למימר לרב חסדא דלכ"ע כמי שהונחה דמיא ולקמן בפירקין (דף ח.) משמע דדוקא ברה"י לא בעי רב חסדא הנחה ע"ג מקום ארבעה ומיהו רשב"א פירש בסמוך אף ברה"ר לא בעי רב חסדא

ובתוך עשרה פליגי והא מיבעיא בעי לה רבה דבעי רבה למטה מי' פליגי ובהא פליגי הר"ע סבר יקלוטה כמי שהונחה דמיא ורבגן סברי לא אמריגן קלוטה כמי שהונחה דמיא אבל למעלה מי' דברי הכל פטור ודכ"ע לא ילפיגן זורק ממושים או דילמא למעלה מי' פליגי ובהא פליגי דר"ע סבר ילפיגן זורק ממושים ממושים ורבגן סברי לא ילפיגן זורק ממושים אבל למטה מי' דברי הכל חייב מאי מעמא אמריגן קלוטה כמי שהונחה דמיא הא לא קשיא בתר דאיבעי הדר איפשיםא ליה ידסבר ר"ע קלוטה כמי שהונחה דמיא ודילמא הגחה הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא אלא אמר רב

יוםף הא מני רבי היא הי רבי אילימא הא ר' דתניא "זרק ונח ע"ג זיז כל שהוא רבי מחייב וחכמים פוטרין התם כדבעי' למימר לקמן כדאביי "דאמר אביי הכא באילן העומד ברה"י ונופו נוטה לר"ה וזרק ונח אנופו דר' סבר אמרי' "שדי נופו בתר עיקרו ורבנן סברי לא אמרי' שדי נופו בתר עיקרו אלא הא ר' "דתניא זרק מרה"ר לרה"ר ורה"י באמצע "ר' מחייב וחכמים פוטרין ואמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה ר' שתים אחת משום הוצאה ואחת משו' הכנסה אלמא לא בעי עקירה ולא הנחה ע"ג מקום ד' על ד' הא איתמר עלה רב ושמואל דאמרי תרְווייהו

ובסוך י'. דאילו למעלה מי׳ לאו אויר ר״ה הוא אלא אויר מקום

פטור הוא ואפי׳ קלוטה ליכא: זורק ממושיט. דאילו במושיט מרה״י

לרה"י דרך ר"ה אפי׳ למעלה מי׳ קיימא לן גפ׳ הזורקש דחייב דיליף

מעגלות של מדבר שמושיטין את הקרשים מזו לזו והן רה"י וביניהם

ר"ה ולא היו זורקים אותן שלא יתקלקלו:

ודילמה הנחה הוח דלה בעיה. מדהמני

ר"ע מחייב אבל עקירה בעי מעל גבי

מקום ד' מדלא קתני ר"ע מחייב

שתים אחת משום הוצאה ואחת משום

הכנסה: זרק. מר"ה מתחלת ד' לסוף

ד׳ ונח׳ ע״ג זיז. כל עך היוצא מן הכוחל

קרי זיז: **רבי מחייב.** אלמא דלא בעי

הנחה על מקום ד': שדי נופו בחר

עיקרו. והוי למונח בר"ה על מהום

ד׳ דעיקר מחשיב ליה לנוף: מחייב היה

ר׳ שתים. דהוי כאלו נח ברה"י וחזר

ונעהר משם והכנים לר"ה. אלמא לא

נחירה בעי ולא הנחה בעי ע"ג מקום ד':

מהורה

מקום ד': ודילמא הנחה הוא דלא בעיא הא עקירה בעיא. פירט"י דדיים מדלא מחייב ב' אחת משום הולאה ואחת משום הכנסה וקשה ב')דילמא הא דלא בעיא הא ב׳ משום דלא מחייב אתולדה במקום אב™ ועוד דבסמוך קאמר רב יהודה מחייב היה רבי ב׳ אע״ג דקתני סתם רבי מחייב ה״נ לר״ע מנ״ל דלא מחייב שתים ונראה לפרש הדפריך הא עקירה בעיא הדילפינן ממשכן שהיו נוטלין מתיבתן שהיו בהן ארבע על ארבע" ונותנין ליד עושי המלאכה ולפי מה שפירשתי לעיל דדרשינן מאל יצא איש ממקומו אתי נמי שפיר דבעקירה מיירי: אלא א"ר יוסף בו'. קשה לרשב"א מה לריכין רבה ורב יוסף להעמיד המשנה כתנאים והא סבירא להו בפרק בתרא דעירובין (ד' זע. ושם) דמחשבתו משויא ליה מקום דקאמר התם רב יוסף השתין ורק חייב חטאת ופריך והא בעינן מקום ד' וליכא ומשני מחשבתו משויא ליה מקום דאי לא תימא הכי הא דאמר רבה זרק בפי כלב או בפי כבשן חייב וכו׳ ותי׳ ר״ת דהא דאמר מחשבתו משויא ליה מקום היינו היכא דלא ניחא לי׳ ⊓בענין אחר אלא בענין זה כמו משתין ורק שאינו יכול להשתין או לרוק בענין אחר וכן זרק בפי כלב שרצונו שיאכלנו הכלב או שישרוף העץ בכבשן ול"ג התם ונח בפי כלב דנח משמע דאין כוונמו לכך אבל הכא אינו חושש אם מקבל בידו או בכלי אחר שוהא דאמר לקמן (ד' ה) ה"א ה"מ היכא דאחשבה לידו אע"ג דניחא ליה שיקבלנו בע"א כמו בידו' היינו משום דקאמר דידו של אדם חשובה לו כד' על די"א אבל בשאר דברים לא משוי ליה מחשבתו אלא היכא דלא ניחא ליה בע"א: זרק ונח ע"ג זיז בל שהוא ר' מחייב. וא"מ אכתי תקשה לך דילמא הנחה הוא דלא בעיא הא עקירה מנח היכו זכנו לכנו למו כים בען שפיר אבל קשה לספרים דגרסי לקמן בהזורק (ד' 13) על מילמא דרב יהודה דאמר בסמוך מחייב היה רבי שמים וימיב רב חסדא וקא קשיא ליה למימרא דמחייב רבי אמולדה במקום אב וכו׳ א"ל רב יוסף מר אדר׳ ממני לה וקשיא ליה אנן אדר׳ יהודה ממנינן לה לדברי ר"י דאמר חייב ב׳ אבל לר׳ לא מחייב ב׳ דלא מחייב ר׳ אמולדה במקום אב אם כן מה מירן רב יוסף הא מני ר' היא אכתי מקשה דילמא הנחה הוא דלא בעי הא עקירה בעי וי"ל דסבר רב יוסף דדוקא אקלוטה דר"ע דליכא הנחה כלל איכא למיפרך הא עקירה בעייב אבל אר׳ דבעי הנחה ע"ג זיו כל שהוא ה"ה דלעקירה סגיא בכל שהוא ומיהו להש"ס בסמוך ליח ליה סברא דרב יוסף דפריך ארבי זירא דילמא אחרים בעו עקירת מקום ד' ולא סגיא בכל שהוא כמו בהנחה ולר"ת נראה דגרסינן בהזורק יחיב רב יוסף וקא קשיא ליה א"ל רב חסדא וכו' ואתי שפיר דרב יוסף הוה מתני דברי רב יהודה אדר' ובסמוך דפריך והא איתמר כו' הוה מצי למיפרך הא דקשיא ליה לרב יוסף בהזורק (שם:) דרבי לא מחייב אתולדה במקום אב דתניא ר' אומר דברים הדברים אלה הדברים וכגירסת ר"ת נראה דלההוא גירסא דמתני רב יוסף מילתא דרב יהודה דמחייב ב' ארבי יהודה קשה דרב יוסף אדרב יוסף דהתם אומר בהדיא רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו לא מחייב ר"י אלא אחת ויש לדחות דרב יוסף משמי' דרב יהודה קאמר יורב יהודה מחייב שתים וליה לא סבירא ליה: באידן העומד ברה"י ונופו נומה לרשות הרבים. הכא בשמעתין הוה מלי לאוקמי באילן שעיקרו ונופו כולו קאי ברה"י ויש בעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו בתר עיקרו וחשיבא מקום ד' ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו ולא הוי מקום ד' דברה"י נמי סברא שמעתין דבעינן מקום ד' על ד' מדאמר בסמוך תני טרסקל שבידו הא חינת ברה"י משמע דברה"י נמי מהדרינן לאשכוחי מקום ארבע אלא נקט בכה"ג משום דמילחא דאביי איחמר בפרקין אמילחא דרב חסדא דאמר נעץ קנה ברה"י וזרק ונח על גביו אפילו גבוה מאה אמה חייב ופריך לימא דרב חסדא דאמר כרבי ומשלי דברה"י כ"ע לא פליגי כדרב חסדא והכא באילן העומד ברה"י ונופו נוטה לרה"ר ומיירי אפילו אין בעיקרו ד' דרבי סבר שדי נופו בתר עיקרו דהויא כרה"י וחייב אע"ג דלא הוי מקום ד' כדרב חסדא ורבנן סברי לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו אבל קשה אמאי לא משני אביי לקמן באילן העומד כולו ברה"ר"ג ויש בעיקרו ד'"ד דרבי סבר שדי נופו כו' וחשיב מקום ד' ולרבנן לא הוי מקום ד' דברה"ר מודה רב חסדא דבעינן מקום ד' דברה"י דווקא קאמר רב חסדא כדמשמע לקמן דקאמר ברשות היחיד כולי עלמא לא פליגי כדרב חסדא ויש לומר דברה״ר לא מלי לאוקמי דאי הנוף למטה מג׳ לא הוו פטרי רבנן אע"ג דליכא ד' דכארעא סמיכתא היא ואי למעלה מג' לא הוה מחייב ר' דכרמלית היא אם רחב ארבע או מהום פטור אם אינו רחב ד' ולרשב"א נראה דברשות הרבים נמי משכחת לה למימר שדי נופו בתר עיקרו כגון שעיקרו פחות משלשה או גבוה ט' ורבים מכתפים עליו דהוו רה״ר ונופו עולה למעלה מג׳ דלרבי הוי נוף רשות הרבים דשדינן ליה בתר עיקרו כי היכי דשדינן ליה בתר עיקרו לשויא רה"י ולרבנן לא הוי כרה"ר והא דלא מוקי ליה אביי הכי ג'משום דרב חסדא לא בעי מקום ד' גם ברשות הרבים דמ"ש ורב חסדא נקט רשות היחיד משום דבעי לאשמעינן אפילו גבוה מאה אמות משום דרה"י עולה עד לרקיע ואיידי דנקט איהו רשות היחיד נקט נמי בתר הכי ברה"י כ"ע לא פליגי כו' ולמאי דמוקי לה אביי לקמן אליבא דרב חסדא הא דנקט זיז כל שהוא דהא אפי׳ ברוחב ד' נמי פליגי אומר רשב"א דנקט כל שהוא משום למעלה מי׳ דאי הוי רחב ד' הוי רה"י ולא הוו פטרי רבנן יּ (אי אין) גדיים בוקעין מחחיו אי סברי כר׳ יוסי בר' יהודה בהזורק (נקמן ד' קא.) ואין נראה לר"י דמשמע דמשום רבותא דר' נקט לה ואומר ר"י דאי הוה נקיט זיו סתמאטו הוה סלקא דעתך דמיירי ברחב ארבע וטעמא דר׳ לאו משום שדי נופו בתר עיקרו אלא ה״א דסבר כרבי יוסי בר״י דנעץ קנה ברה״ר ובראשו טרסקלש להכי נקט כל שהוא לאשמעינן" דטעמא דרבי משום שדי נופו כו׳ ורש"י שפירש כאן משום שדי נופו בתר עיקרו והוי כמונח ברשות הרבים ע"ג מקום ד׳ אי אפשר להעמידה דאי למטה מג׳ לא בעי רחב ד׳ לכ״ע ולמעלה מג׳ לא הוי רה״ר אם לא נעמיד בדבילה שמנה וטח בלד הנוף:

לקמן לו.], כ') [ב"ק ע: לעיל ע"ה וש"ק, ג') [ב"ק ע: לעיל ע"ה וש"ק, ג') בקבר, ד') [לקמן 1:], כ') שם דקבר, ד') [בשם ב"מ קימ:], לקמן לו., ש') [גיעין עט.], ע') לקמן לו., ל') לג'י יהודה ב"ל" (ב"ל ב"ל ל') לדבי יהודה ב"ל" (ב"ל ב"ל ל') לחליל

רב נסים גאון

אבל למעלה מעשרה דברי פרק ראשון אבל למעלה מעשרה דברי במשנה בדינטי אתה ודורק היו שתיהן בדינטי אחר זו הורק היו שתיהן אחר זו ברח"ב לא זורקי. עבודה מושטים אחר זו ברח"ב משטו לוו ברח"ב משטו לפי ממלאכת המשכן דהיין אבות המלאכות המשכן או חייבין אלא על מאכה שכיוצא בה היוה עבודת מאכרות שמשוטין במשכן וכר, והיתה עבודת מלאכה שכיוצא בה היוה אורקי, אה הקרשים ולא זורקין, הלוח בעגלות שמושיטין במשכן וכר, והיתה עבודת מתווטרא לגוווטרא שהן מנווטרא לגוווטרא שהן מנוווטרא לגוווטרא שהו בחיבות הוורק מנוווטרא לגוווטרא לגוווטרא להווים ביור. על העיקר הוה אמרון הוורק הוה אמרון הוורק הוה אמרון לא וועיקר הוה אמרון הוורק הוה אמרון הוורק הוה אמרון למניקר הוה אמרון למוצה לא ולפינן זורק ממושיט.

רבינו חננאל

ודחינן ודילמא הנחה ע"ג מקום ד' לא בעי, אבל עקירה מע"ג מקום ד' בעי, דהא לא שמעינן ליה לר' עקיבא מהא מתניתין אלא בהנחה בלבד. אלא אמר רב יוטף ר' היא כר'. ונדחת.